

da de have en kirkelig Vigning, og Grunden til, at man overhovedet gaar til det kommunale Raad, er den, at man ikke har en særegen, selvstændig Organisation af Menigheden; thi havde man det, kunde det i alt Fald være naturligt, at man henlagde Vigningsretten til det organiserede Menighedsraad, eller hvad man vil kalde det. Og naar der saa i Forbindelse dermed er Spørgsmaal, om Personer, der ere traadte ud af Folketirken eller dens Organisation, ere uden for denne Lovs Rettigheder og Pligter, saa er det en Selvfølge, at det ere de, og det er altsaa enhver, som er gaaet ind i en Frimenighed og derved traadt ud af Folketirkens Organisation, som Valgmenighedsloven af 7. Juni 1873 udtaler: Vi have for øvrigt ingen almindelige Lovregler om, paa hvilken Maade man træder ud af Folketirken. Der er ingen anden Regel end den, at man haade kan gøre det i Ord og i Gerning, baade ved en udtrykkelig Udtalelse og ved Handlinger, som vise, at man slutter sig til et Religions-samfund eller kirkeligt Samfund, som staar uden for Folketirken.

Med Hensyn til de foreliggende Ændringsforslag kan jeg i det hele — paa nogle Steder med nogen Betænkelse — tiltræde dem, der ere stillede af det samlede Udvalg. Jeg skal kort nævne enkeltvis hvorfor.

I det første Ændringsforslag, som er stillet af Udvalget til § 1, er der i Grunden tre Ændringsforslag indbefattet. Det første af disse kunde jeg have nogen Betænkelse ved, men skal dog af Grunde, som jeg straks skal angive, slutte mig til det, idet mine Grunde ere andre end Udvalgets. Forslaget gaar ud paa, at Ordene „af Staten anerkendt“ udgaa. Udvalget har foreslaaet dette med Hensyn til den i Lovforlaget indrømmede Fritagelse for Vigning og Udelukkelse fra Rettighed til at begære et Varmeapparat af Hensyn til de Valgmenigheder, som ikke ere anerkendte. For mit Vedkommende kan jeg tiltræde Ændringsforslaget af en anden Grund, nemlig den, at dette Lovforslag, naar man læser det nøjagtig, jo kun handler om saadanne Menigheder, der ere Led i Folketirken, saaledes at de Valgmenigheder, der ikke ere anerkendte og ikke opfylde Betingelserne efter Lovene af 15de Maj 1868 og 7de Juni 1873 staa uden for Folketirken, og som altsaa slet ikke ere anerkendte som Led i Folketirken, overhovedet falde udenfor denne Lov. Der kunde ikke være Tale om, selv om Lovforlaget vedtoges paa dette Punkt uforandret, at Ret eller Pligt efter denne Lov skulde

falde paa noget Frimenighedsmedlem. Men som Følge deraf ere disse Ord „af Staten anerkendt“ ogsaa fra mit Standpunkt ganske overflødige og kunne altsaa særdeles godt udgaa; thi der er efter hele Lovens Sammenhæng kun Tale om Valgmenigheder, som ere Led i Folketirken, og ikke om Valg- eller Frimenigheder, som staa uden for Folketirken. Der vilde heller ikke være nogen Betænkelse for mig, hvis der ikke var en Bemærkning i selve Betænkningen, der mulig kunde foranledige eller muligt i Fremtiden forlede til en falsk Slutning, nemlig den, at Frimenigheder eller ikke anerkendte Valgmenigheder vare Led af Folketirken. Det ere de ikke efter Loven af 7de Juni 1873 om Valgmenigheders Anerkendelse — kun de, der opfylde Betingelserne i denne Lov, ere Led af Folketirken, som der staar udtrykkelig. Jeg gør altsaa kun denne Bemærkning for at forvare mig mod en Slutning, der kunde drages af nogle Ytringer i Betænkningen om, at man i den Henseende ved denne Lov skulde have forandret Loven af 7de Juni 1873. Det har man naturligvis ikke. Der kan godt være Tale om at forandre paa de Betingelser; men visse Betingelser for at blive Led af Folketirken maa jo altid Valgmenighederne fyldestgøre, og de ere ikke forandrede ved denne Lov. Det er altsaa mere en formel Bemærkning, og ogsaa fra mit Standpunkt er dette første Punkt i Ændringsforslaget Nr. 1 ubetænkligt.

Det andet Punkt er vigtigere, for saa vidt det indeholder en ret betydelig Udbidelse af Fritagelser for Pligter efter denne Lov, som Lovforlaget kun har villet tildele Valgmenighedsmedlemmer, som have deres egen Kirke i Sognet. Grunden, hvorfor Lovforlaget havde indskrænket det dertil, var, som jeg allerede tidligere en Gang har bemærket, Hensynet til, at Valgmenighedsmedlemmer, som bo uden for det Sogn, hvor deres Kirke er, jo ifølge Loven have Ret til at benytte den Sognkirke, som findes, hvor de bo, og ville være foranledigede til at benytte den i meget stor Udstrækning. Derfor forekom det mig ved Udarbejdelsen af Lovforlaget at være naturligt at fastholde deres Bidragspligt; men jeg kan i øvrigt erkende Vigtigheden af den ærede Ordførers Bemærkning, at de derved ganske vist ville komme til at bidrage til to Kirker, til Kirken i det Sogn, hvor de bo, og til deres egen Valgmenighedskirke. Jeg har derfor ikke noget imod, at man udstrækker Fritagelsen ogsaa til dem — kun maa man da være forberedt paa, hvad der er ganske naturligt, at ved ekstraordinære Opvarm-